

Motion till riksdagen 2019/20:3348

av **Andreas Carlson m.fl. (KD)**

Brottsoffer

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över det offentliga stödet till brottsofferjourer och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utöka avgiften till Brottsofferfonden och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att medling ska erbjudas oberoende av gärningsmannens ålder och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillsätta en nationell samordnare för medling och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om polisens arbetsätt, kunskapslyft för de som kommer i kontakt med brottsoffer samt information till brottsoffer och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kommuners skyldighet att finansiera brottsofferstöd och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en översyn av skadeståndsnivåerna och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kunskapslyft och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kvalitet i brottsofferstödet och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utredning, uppföljning och återkoppling till brottsoffer och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om brott mot äldre och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om viktimologisk forskning och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om möjligheten att överklaga nedlagda förundersökningar och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om automatisk utbetalning av skadestånd och tillkännager detta för regeringen.

15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en s.k. civilkuragelag och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om stödcentrum för unga brottsoffer och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillsätta en utredning för att möjliggöra att vittnen i vissa fall avlägger sina vittnesmål anonymt i domstolsförhandlingar och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kronvittnen och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Den kristdemokratiska rättspolitikerna bygger på insikten om människans ofullkomlighet. Brottslighet har alltid förekommit och kommer alltid att förekomma. Ett fungerande rättssamhälle förutsätter att de som bryter mot lagen lagförs och straffas. Det är viktigt för att skydda laglydiga, ge brottsoffer upprättelse och upprätthålla ett signalsystem om vad som är rätt och fel, men också för att ge förbrytare möjlighet att sona sina brott. Människan är en moralisk varelse som hela tiden har ett ansvar för att förhålla sig till vad som är rätt och fel.

Rättvisa handlar om det rätta handlandet i relation till våra medmänniskor. Rättvisa är ett grundvärde som i en samhällsgemenskap förutsätter en balans mellan alla människors intressen, rättigheter och skyldigheter. Denna rättvisabalans rubbas när någon begår ett brott och handlar orätt. I många fall har gärningsmannen med uppsåt låtit sin handlingsfrihet gå ut över andras rättigheter att förverkliga grundläggande värden. Det är då det offentliga uppgift att skipa rättvisa och att återställa balansen så långt det är möjligt.

Det är en väsentlig skillnad mellan att vara ett brottsoffer och att vara drabbad av exempelvis en olyckshändelse eller naturkatastrof. Brottsoffret är berättigat till upprättelse. Denna erhålls bland annat genom att gärningsmannen tar sitt straff och sonar sitt brott. Samhället ska återställa en rättvisa när en orättvisa har blivit begången.

Straffet innebär en upprättelse för brottsoffret då omvärlden erkänner kränkningen, det offentliga tydliggör skuldfrågan och brottslingen får ta ansvar för sina handlingar. Den som har tagit sitt straff har sonat sitt brott och har med det återupprättats som moralisk person. Man har fått en chans att i andras ögon återinträda i samhället som en ansvarstagande person. Straff är därför ett nödvändigt inslag i rättsskipningen. Påföljden tjänar flera ändamål: den ska ge upprättelse åt brottsoffret, den ska avhålla förövarna från nya brott och uppmuntra till ånger och den ska avhålla andra från liknande handlingar och skydda samhället. Det ska också så långt som möjligt tillförsäkras att förövaren gottgör brottsoffret ekonomiskt.

Hela rättsväsendet ska genomsyras av ett tydligt brottsofferperspektiv där brottsdrabbade får ökad uppmärksamhet. Detta innefattar ett respektfullt och korrekt bemötande av de aktörer som kommer i kontakt med brottsoffret samt upprättelse genom att rättsväsendet gör sitt yttersta för att klargöra skuldfrågan och utdöma rättvisa straff samt att skadestånd betalas ut. Hanteringen av brott mot ungdomar är rättssamhällets ”skyltfönster” gentemot denna generation. Fungerar polisens, åklagarnas och domstolarnas insatser stärks förtroendet, annars riskerar det att undergrävas. Stödcentrum för unga

brottsoffer har dessutom visat att det finns en förhöjd risk att unga brottsoffer som inte får rätt stöd själva begår brott. Därför är det av stor vikt att ta brott mot unga på största allvar.

Ett brott är en allvarlig kränkning, oavsett offrets ålder. Till de erfarenheter som unga brottsoffer vittnar om hör att vuxna har funnits i närheten och sett, eller borde ha sett, vad som pågick men valt att titta bort. Det är, inte minst för unga brottsoffer, centralt att brottsoffret får upprättelse för den kränkning som brottet utgör. I de fall då också gärningsmannen är ung utreds inte alltid brottet, och en domstolsprocess och ett straff uteblir. Därigenom går brottsoffret miste om viktiga delar i bearbetnings- och upprättelseprocessen.

Samordningen mellan samhällets insatser för brottsoffer är ofta bristfällig. Bland annat uppfattar många polisens förundersökning som ifrågasättande. Alltför ofta väljer åklagaren att lägga ner utredningen eller att inte väcka åtal. Det händer också att försäkringsbolag eller Brottsoffermyndigheten inte betalar ut något skadestånd, trots att detta blivit utdömt. Kunskapsnivån kring hur sårbar en ung person kan vara efter ett brott är inte tillräcklig i de yrkeskategorier som möter unga brottsoffer. Att vara ung och brottsutsatt kan därigenom många gånger upplevas som en serie av kränkningar, snarare än ett enda traumatiskt tillfälle.

Sätt brottsoffret i fokus

Länge dominerades svensk kriminalpolitik av ett tänkande som fokuserade på ökad förståelse för brottslighetens orsaker och vilka samhälleliga faktorer som påverkade den kriminellas beteende och handlingar. Detta var naturligtvis viktiga perspektiv, men om tyngdpunkten hamnar där riskerar brottsoffret att få en alltför undanskymd roll. Exempelvis kom frågorna om straffsatser nästan uteslutande att handla om huruvida långa eller korta straff var bäst för att förebygga brott. Hur brottsoffret och dess anhöriga, de som de facto råkat ut för en kränkning, upplevde straffet – om de upplevde det som att rättvisa skipats – ansågs länge som närmast irrelevant.

I slutet av 1980-talet började allt fler intressera sig för brottsoffrets situation, bland annat utifrån FN:s deklaration från 1985 om brottsoffrets rättigheter. Brottsofferjourer växte fram runtom i landet. I Sverige infördes 1988 lagen om rätten till målsägarbiträde och samma år lagen om besöksförbud för vissa gärningsmän. Den borgerliga regeringen bildade 1994 Brottsoffermyndigheten och instiftade Brottsofferfonden. I socialtjänstlagen infördes det 2001 en skyldighet för kommunerna att erbjuda stöd till brottsoffer.

Bemötandet av brottsoffer är dock fortfarande i flera avseenden än i dag bristfälligt. Den drabbade möter ifrågasättande, upplever sig fastna i byråkrati och får inte alltid rätt stöd. Den som har tilldömts ett skadestånd i domstol kan inte räkna med att få beloppet utbetalt.

För vissa brottstyper är anmälningsbenägenheten oacceptabelt låg. Det rör exempelvis personrån mot ungdomar. Detta kan tyda på låg tilltro till att rättsväsendet kan klara upp dessa brott och skydda brottsoffret.

Gärningspersonens ålder är i alltför hög grad avgörande för straffet. Detta är ett uttryck för att man nästan har räknat bort straffets betydelse för brottsoffrets upprättelse. Ett exempel på detta är när unga våldtäktsmän får relativt låga straff, vilket riskerar att sända fel signaler till brottsoffret. Vi anser att ungdomar som begår brott måste mötas

av konsekventa reaktioner. Det är viktigt att åtgärderna är tydliga för att förhindra att ungdomar fastnar i kriminalitet. En person som i dag är mellan 18 och 21 år och som döms för brott får lindrigare straff än vad en vuxen person hade fått för samma brott. Det kan få till följd att två personer som har begått samma brott men har olika ålder kan få väsentligt olika straff. Då vissa ungdomar har hunnit återfalla i brott flera gånger vill vi att man ser över den generella nedsättning av straffet som unga bedöms efter. När det gäller ungdomar över 18 år är de dessutom myndiga i lagens mening och har samma rättigheter och skyldigheter som alla andra medborgare i Sverige, och en myndig person ska ta ansvar för sina handlingar. Vi anser därför att straffrabatten för unga gärningsmän mellan 18 och 21 år ska avskaffas. Regeringen har aviserat att den ska gå fram med ett mycket urvattnat förslag, som endast kommer träffa den som återfaller i grov brottslighet. Kristdemokraterna anser inte att det är rättfärdigt. Straffrabatten för ungdomar mellan 18 och 21 år borde därför avskaffas. Detta bör ges regeringen till känna.

De skadestånd som tilldöms i Sverige är låga både i ett internationellt perspektiv och i förhållande till vad allmänheten anser vara en rimlig nivå. Skadestånden för kränkning i samband med brott står inte i rimlig proportion till de belopp som utdöms i samband med andra typer av kränkningar. När en person nekats inträde på en krog utifrån någon av diskrimineringsgrunderna, eller när en person är misstänkt för brott och frihetsberövas, uppgår skadestånden till betydligt större summor än vad som utgår till ett våldsbrottsoffer. Justitiekommittén hänvisade vid behandling av denna fråga under riksmötet 2015/16 till att det är rättstillämpningens uppgift att avgöra skadeståndsnivåer. Utskottet hänvisar också till en 15 år gammal proposition (2000/01:68). Vi menar att tiden är mogen för en översyn av skadeståndsnivåerna. Detta bör ges regeringen till känna.

Stöd till föreningar

De ideella organisationerna har stor betydelse för att förebygga våld, hjälpa dem som har utsatts för brott och vara ett stöd för personer som vill lämna kriminalitet och/eller missbruk. Det finns i dag 73 aktiva brottsofferjourer i Sverige, som genomförde 86 556 kontakter och åtgärder inom ramen för 29 493 ärenden i den brottsofferstödande delen av verksamheten. Genom brottsofferjourerna kan offret få en ideell brottsofferstödare. Brottsofferstödaren kan exempelvis följa med vid rättegången.

I alla landets tingsrätter finns det volontärer som helt utan ersättning ställer upp som stöd för målsägande och vittnen. De finns där för att informera och ge stöd åt den som känner sig rädd och orolig. Stödverksamheten finansieras i dag i huvudsak ur Brottsofferfonden och genom donationer från företag, men saknar helt finansiering från statens sida. Stödet till brottsoffer och vittnen i rättegångar är i dag underfinansierat. Det vore rimligt att staten gick in och finansierade en del. Kristdemokraterna vill öka statens finansiering av vittnesstödet. Brottsoffermyndigheten och Domstolsverket bör få i uppdrag att se över hur ett sådant ekonomiskt stöd ska vara utformat för att förbättra vittnesstödsverksamheten.

Till stor del har det statliga stödet till den ideella sektorns arbete med brottsoffer utgjorts av projektbaserade pengar som har utbetalats under begränsade tidsperioder. Staten har flera olika finansieringskanaler för det lokala brottsofferstödande arbetet. Dels fördelas bidrag till centralorganisationerna Roks och SKR via Socialstyrelsen, dels kan lokala kvinnojourer tillsammans med kommunen söka bidrag hos länsstyrelsen. För

att skapa kontinuitet och långsiktighet i verksamheterna är det angeläget att stödet blir förutsägbart. Därför föreslås att statens bidrag till föreningar som verkar inom brotts-offersektorn ska fördelas direkt till de lokala verksamheterna av Brottsoffermyndigheten. Det statliga ekonomiska stödet till de lokala ideella brottsofferstödande verksamheterna bör vara långsiktigt och inte projektbaserat. Brottsofferjourerna arbetar med ideella resurser och knappa medel. Kristdemokraterna vill stärka detta arbete.

Sveriges Kvinnojourers Riksförbund, SKR, som 2015 bytte namn till Unizon, bildade 16 kvinnojourer 1996. Kvinnojourerna, som finns runt om i landet, är nu 130 till antalet och bedriver bland annat rådgivning och stöd samt skyddade boenden för kvinnor som har utsatts för våld i nära relationer. Att stödet till brottsutsatta kvinnor sker genom den ideella sektorn sänker tröskeln för enskilda kvinnor att ta kontakt. Det är viktigt att kommunerna tar ett stort ansvar för att stödja denna verksamhet ekonomiskt. Den första tjejjouren startade 1996 och finns fortfarande som Stockholms Tjejjour. I dag finns 50 tjejjourer och 20 ungdomsjourer runt om i landet. Tjejjourer arbetar ofta mer förebyggande än kvinnojourerna med syftet att tjejerna inte ska behöva ta kontakt med en kvinnojour senare i livet. Vi ser ett behov av en översyn av det offentliga stödet till brottsofferjourerna med motivering enligt ovan för att säkerställa långsiktighet. Detta bör ges regeringen till känna.

Straffen för brott mot person

Straffen för brott mot person ska i högre grad grunda sig på den brottsliga handlingens straffvärde snarare än brottslingens ålder. Sett ur brottsoffrets perspektiv är straffet i viss mån ett mått på hur allvarligt samhället ser på den kränkning som man har blivit utsatt för. Straffets storlek har därför betydelse för offrets känsla av upprättelse. Därför bör straffen i högre utsträckning än i dag grunda sig på den brottsliga handlingens straffvärde. Hänsyn ska tas till brottslingens ålder, tidigare brotts historia och andra faktorer, men inte i lika hög grad som i dag. Riksdagen biföll Kristdemokraternas förslag att straffen i högre utsträckning än i dag ska grunda sig på den brottsliga handlingens straffvärde. Därmed har riksdagen tillkännagivit detta för regeringen.

Regeringen har nyligen höjt straffen för grov våldtäkt, vilket Kristdemokraterna instämmer i. Men det är betydligt vanligare att gärningsmän döms för våldtäkt av normalgraden, och vi anser att det behövs straffskärpningar även här. Vi föreslår därför att minimistraffet för våldtäkt höjs från två till tre års fängelse. Detta bör ges regeringen till känna.

De som begår brott ska bli straffade och brottsoffer ska synliggöras så att de kan återvinna tryggheten. Straffen ska stå i proportion till brottet så att brottsoffret får upprättelse, och brottslingen ska kunna sona sitt brott och få möjlighet till en ny chans. Kristdemokraterna har varit med och genomfört en rad straffskärpningar med fokus på grova våldsbrott. Avsikten var att väsentligt skärpa de straff som döms ut. Men reformen har inte fullt ut fått önskat genomslag. För att de allvarligaste brotten ska straffas hårdare har vi därför föreslagit att minimistraffen ska höjas för ett antal brott. Syftet med förändringarna har varit att få till en ökad spridning av utdömda påföljder och därmed en mer proportionerlig tillämpning av straffskalans. Det finns ibland en obalans i straffskalorna, där våldsbrott och sexualbrott ofta straffas mycket lindrigare än exempelvis ekonomisk brottslighet och narkotikabrott.

Ökad inbetalning till Brottsofferfonden

Den summa som brottslingen betalar till Brottsofferfonden bör utökas till 1 000 kronor. Brottsofferfondens syfte är att ge ekonomiskt stöd till brottsofferprojekt och viktimologisk forskning. Brottsofferfonden byggs huvudsakligen upp av en särskild avgift som varje dömd person ska betala om brottet kan straffas med fängelse samt den dagliga avgiften för fotboja. I dag är denna avgift 800 kronor. Den bör utökas till 1 000 kronor. Detta bör ges regeringen till känna.

Medling

Kommunerna ska bli skyldiga att alltid erbjuda medling även i de fall där gärningspersonen uppfyller medlingslagens kriterier, oavsett de inblandade personernas ålder. En nationell samordnare för medling ska tillsättas med uppdraget att sprida fungerande verksamhet i landet.

Medling innebär att en gärningsman och en målsägande möts inför en medlare för att tala om brottet och följderna av detta. Den ska ske i bägge parterns intresse. Att en förövare kan be om ursäkt och få insikt om skadorna av sitt handlande kan vara än mer effektivt när det gäller ungdomar. Medling fyller en viktig funktion för att en gärningsperson ska inse vilka konsekvenser det egna handlandet får för andra människor och fungera som en delåtgärd mot att gärningspersoner inte ska återfalla i brottslighet. Medling kan också ses som en rehabiliteringsåtgärd för den som har utsatts för brott. Här kan brottsoffret få svar på frågor om varför brottet inträffade och i bästa fall minska rädslan för gärningsmannen.

I dag är kommunerna skyldiga att erbjuda medling då gärningspersonen är under 21 år. Detta innebär återigen att gärningspersonens förhållanden står i fokus. Kommunerna borde vara skyldiga att erbjuda medling oavsett de inblandade personernas ålder.

Socialstyrelsen har följt upp medlingsverksamheten i Sverige och funnit att den inte fungerar som det var tänkt i alla kommuner. Därför bör en nationell samordning för medling inrättas, som kan tydliggöra och följa upp samverkansparternas uppdrag och ansvar. Detta bör ges regeringen till känna.

Anmälningstatistik

År 2017 anmäldes 1 550 626 brott i Sverige. Det brott som har uppmärksammats mest under den senaste tiden torde vara det dödliga våldet. Det har ökat kraftigt. År 2008 anmäldes 209 fullbordade mord, dråp samt misshandlar med dödlig utgång, som statistiken kategoriseras. År 2018 hade den siffran mer än fördubblats, till 436. Av de brott mot enskild person som rapporterades i Brottsförebyggande rådets förra nationella trygghetsundersökning (NTU 2016) uppgavs 26 procent vara anmälda till polisen. Det är en tillbakagång till nivån då undersökningen inleddes 2005. Då låg anmälningsbenägenheten på 24 procent. Därefter ökade den till 33 procent 2010, för att ligga på samma nivå till 2014, då andelen brott mot person som uppgavs vara anmälda till polisen minskade och återgick till samma nivå som när undersökningen inleddes.

I NTU 2016 uppgavs 13,3 procent att de under 2015 utsattes för någon eller några av de brottstyper som kallas brott mot enskild person. Dessa brottstyper är misshandel, hot, sexualbrott, personrån, bedrägeri eller trakasserier. Det är en ökning jämfört med före-

gående år 2014, då andelen var 11,3 %. Störst var ökningen för hot, sexualbrott och trakasserier.

Anmälningbenägenheten är högst för allvarlig misshandel (61 %) och lägst för sexualbrott (9 %). År 2015 var andelen personer som uppgav att de hade blivit utsatta för sexualbrott 1,7 procent. Det är en kraftfull ökning jämfört med 2014, då 1,0 procent uppgav att de hade blivit utsatta. Utsatthet för sexualbrott är betydligt vanligare bland kvinnor än bland män och vanligast i åldersgruppen 20–24 år. Den vanligaste brottsplatsen är en allmän plats, och det vanligaste är att gärningspersonen är okänd för den som har utsatts.

Sedan början av 1980-talet har antalet anmälda fall av misshandel i Sverige mer än tredubblats. Sedan 1997 har antalet sjukvårdsbehandlade på grund av misshandel legat relativt konstant.

Den senaste nationella trygghetsundersökningen är från 2018. Precis som tidigare år är trenden alarmerande. Mellan 2014 och 2017 ökade den självrapporterade utsattheten för brott markant. Hoten ökade med 45 procent, trakasserier med 34 procent, misshandel med 37,5 procent, personrån med 116 procent och sexualbrott med häpnadsväckande 220 procent. Sexualbrottens särskilda ökning behöver lyftas mer och undersökas grundligt. År 2017 svarade 34 procent av alla kvinnor mellan 16 och 24 år att de hade utsatts för sexualbrott det senaste året. Sammanlagt hade 10,7 procent av alla kvinnor och 1,6 procent av alla män utsatts för sexualbrott. 20 procent av alla kvinnor oroar sig för att bli utsatta för sexualbrott och 44 av alla kvinnor känner sig otrygga om de går ut i det egna bostadsområdet sent på kvällen. Detta är rekordsiffror. Utsattheten för just sexualbrott har exploderat sedan 2014. Även otryggheten har ökat. En del kan troligen förklaras med en ökad medvetenhet om vad som är ett brott, att fler vågar tala öppet och anmäla. Antalet anmälda sexualbrott ökade från 14 342 år 2008 till 21 991 år 2017. En del av den ökade utsattheten kan också grunda sig i den uppmärksamhet som metoo-rörelsen fick under 2017 och 2018. En våg av övergrepp avslöjades, och med dem en våg av avslöjanden av personer, kulturer och institutioner som möjliggjort dessa. Metoo kan dock inte förklara hela uppgången. För utsattheten för sexualbrott har ökat kraftigt sedan 2014, varje år. Det är en av de största frihetsinskränkningarna för unga kvinnor. Att mer än en tredjedel av dem har utsatts för sexualbrott och nära hälften avstår från att gå ut i sina egna bostadsområden på kvällen är ett oerhört problem, som vi måste gå till botten med.

Utveckla polisens arbetssätt

I varje lokalpolisområde ska det finnas en brottsofferstödjande person. Den som anmäler ett brott kan på så sätt tidigt få hjälp och stöd. Brottsofferstödjaren bör helst vara en person från brottsofferjouren eller någon annan förening, men det kan också vara en socialsekreterare från kommunen. Polismyndigheten i Uppsala län var först i landet med en enhet med fokus enbart på brottsoffren. Brottsofferenheten startade 2003 och består till hälften av poliser och till hälften av civila, bland annat psykologer, jurister och kriminologer. Syftet med enheten är att utveckla hela myndighetens brottsofferstödjande och brottsförebyggande arbete samt att utveckla alla anställdas arbete i dessa frågor. Det handlar bland annat om att utveckla samverkansformer, finna rutiner, bedriva utbildning samt genomföra kartläggningar och utvärderingar. Relativt små förändringar i polisens arbetssätt kan göra stor skillnad för att brottsoffret ska orka medverka i en utredning. Exempelvis kan polisen hålla förhör hemma hos den utsatta. Varje polisman har ett

viktigt ansvar i det brottsofferstödjande arbetet. I Brottsofferbygge rådet nationella trygghetsundersökning 2016 framkommer att betydligt fler är nöjda med polisens bemötande och tillgänglighet än med den information som de har fått om ärendet och med polisens effektivitet vad gäller förmågan att utreda brottet.

Det är angeläget att säkerställa att polisens ökade resurser går till kärnverksamheten, fler i yttre tjänst och fler utredare. Vidare är det viktigt att renodla polisens arbetsuppgifter och exempelvis förenkla avrapporteringssystemet, som i dag stjälar tid från andra arbetsuppgifter. På så sätt kan informationen till brottsoffer förbättras och utrednings-effektiviteten öka.

Kunskapslyft för professioner som kommer i kontakt med unga brottsoffer

Ett kunskapslyft ska genomföras inom de professioner som ofta kommer i kontakt med unga brottsoffer.

Rättsväsendet, skolan, sjukvården och socialtjänsten behöver bli bättre i sitt bemötande av brottsoffer. Många unga brottsoffer kränks av att bli ifrågasatta av de vuxna som har till uppgift att hjälpa dem. I utbildningarna till de yrken som kommer i kontakt med unga brottsoffer bör det läggas in moment om bemötande av barn och unga som har utsatts för brott. Det behövs också en löpande fortbildning bland dem som redan arbetar inom dessa yrken. Detta bör ges regeringen till känna.

Utredning, uppföljning och återkoppling till brottsoffer

Den som har utsatts för ett brott ska automatiskt kontaktas av polisen efter tre månader. Under riksdagsåret 2015/16 tillkännagav riksdagen för regeringen att regeringen skulle återkomma till riksdagen med en redogörelse för vilka åtgärder som vidtagits för att förbättra brottsutredningen, uppföljningen och återkopplingen till brottsoffer. Regeringen har återkommit med en redogörelse i skrivelse 2016/17:75.

Regeringen hänvisar till ändringar i förundersökningskungörelsen (1947:948) som bland annat innebär en stärkt informationsskyldighet till målsäganden generellt under förundersökningen, till exempel med information om den fortsatta handläggningen av ärendet. De har också gett ett uppdrag till Brottsoffermyndigheten om digital information och anser därmed punkten slutbehandlad. Uppdraget redovisades den 31 maj 2017, men få av de rekommendationer som Brottsoffermyndigheten kommer med är genomförda. Till exempel är varken polisen, Kriminalvården eller domstolarna anslutna till tjänsten Mina meddelanden, detta trots att andra myndigheter som behandlar känslig information, som Socialstyrelsen, Kronofogden och Migrationsverket, är det. Inte heller fick Brottsoffermyndigheten i regleringsbrevet för 2018 i uppdrag att verka för att information till brottsutsatta som presenteras på rättsväsendets webbplatser blir mer likformig och omfattar en beskrivning av hela rättsprocessen eller att ta fram myndighetsgemensam webbinformation riktad till brottsutsatta. Regeringen har helt enkelt gett myndigheten ett uppdrag vars rekommendationer de sedan valt att strunta i. Dessa bör snarast följas upp.

Kristdemokraterna menar att den som har polisanmält ett brott ska erbjudas rutinmässig kontakt med en brottsofferstödare. Det är inte säkert att det är direkt efter brottet som den drabbade känner att hon eller han behöver stöd. Därför bör den som har

polisanmält kontaktas efter tre månader och få återkoppling om vad som har hänt med utredningen och återigen få information om möjligheten att träffa en brottsofferstödjare.

Polisen behöver bli bättre på att lämna information om vad som händer med utredningen av brottet och vilka åtgärder som har vidtagits med anledning av anmälan. För det fall att polis och åklagare avstår från att utreda brottet bör brottsoffret få information om varför detta har gjorts. Till följd av riksdagens tillkännagivande gav regeringen under 2016 Brottsoffermyndigheten i uppdrag att kartlägga brottsutsattas behov av stöd under brottmålsprocessen och analysera i vilken utsträckning dessa behov kan tillgodoses genom digitaliseringens möjligheter. Uppdraget redovisades i maj 2017.

Resultatet från Brottsoffermyndighetens kartläggning visar att brottsoffer har haft svårt att ta till sig information och att de har upplevt att de inte fick den information som de behövde vid det aktuella tillfället. I efterhand har det dock visat sig att de har fått informationen, men i en standardiserad form.

En viktig slutsats, enligt Brottsoffermyndighetens generaldirektör, var att brottsoffer även kan få för mycket information och att informationen inte alltid är relevant i det enskilda fallet. Informationen behöver därför struktureras och anpassas. Det bör ges regeringen till känna.

Säkerställ kvalitet i brottsofferstödet

Kommunerna ska vara skyldiga att finansiera professionellt brottsofferstöd skilt från socialtjänsten. Stödet till brottsoffren fungerar i dag olika bra i olika kommuner. Kommunerna har enligt socialtjänstlagen ett ansvar för att ge stöd åt brottsoffer och deras anhöriga, men i praktiken gör kommunerna olika tolkningar. Vissa kommuner låter socialtjänsten sköta stödet till brottsoffren, vilket är olyckligt eftersom de främst arbetar med gärningspersonerna. Många kommuner ger bidrag till brottsofferjourerna och/eller kvinnojourerna på orten. Vid svårare brott behövs kunskap om kris- och traumabearbetning samt rättsliga frågor och försäkringsfrågor. Kommunerna bör vara skyldiga att finansiera professionellt brottsofferstöd skilt från socialtjänsten. Stödet kan ges av anställda i ideella förenings regi eller av kommunen själv. Detta bör ges regeringen till känna.

Brott mot äldre

Sveriges äldre är särskilt utsatta för bedrägerier. Ofta handlar det om faktura- och kortbedrägerier. Totalt anmäldes cirka 3 700 bedrägerier 2018. Bedrägerierna mot äldre har fördubblats på bara ett år och på fem år har antalet anmälda brott fyrdubblats. Situationen är allvarlig och många äldre drabbas mycket hårt. Det är inte ovanligt att man efteråt känner oro i det egna hemmet, inför att gå ut eller av en sådan enkel sak som att telefonen ringer. Andra skäms över att man har blivit lurad, men de enda som ska skämmas är de fega och hänsynslösa brottslingar som ljuger och bedrar Sveriges äldre.

Äldre ska inte behöva utsättas för brott. De ska bemötas med respekt. Att behandla äldre med respekt är en grundläggande värdering som vi kristdemokrater vill slå vakt om. I Sverige ska man kunna känna att vi kan lita på våra medmänniskor, men samhället behöver göra mer för att fler äldre ska känna så.

Kristdemokraterna vill satsa mer på polisen och skärpa straffen för brott som riktar sig mot äldre. De försvårande omständigheterna behöver ses över. Vi behöver skaffa en

djupare kunskap kring äldres utsatthet för brott och genom informationsinsatser stärka äldres beredskap. Så menar vi att risken att drabbas kan minska. Äldre som drabbas behöver också få hjälp och stöd när de har drabbats av brott, och riktade stödinsatser och brottsofferstöd för äldre bör finnas i alla delar av vårt land.

Kristdemokraterna står på de äldres sida. Det krävs åtgärder för att öka tryggheten. Det behövs också ett värderingsskifte till förmån för de goda värderingar som en gång byggde landet starkt. Alla ska kunna känna sig trygga, friheten får inte begränsas av rädslan för att utsättas för brott och äldre människor ska bemötas med både värdighet och respekt.

Viktimologisk forskning

Den viktimologiska forskningen i Sverige ska stärkas. Forskning kring brottsoffer, även kallad viktimologisk forskning, pågår sedan 2002, då Brottsoffermyndigheten på regeringens uppdrag startade det första viktimologiska forskningsprogrammet i Sverige. I många länder är viktimologi i dag en väl etablerad akademisk disciplin, vilket ännu inte är fallet i Sverige. Undervisning om brottsoffer ges endast på ett fåtal ställen i grundutbildningarna och det finns få viktimologiska specialkurser tillgängliga. Den forskning som hittills har bedrivits har huvudsakligen varit av kartläggande natur och den behöver fördjupas. Man kan ännu inte finna någon uttalad viktimologisk forskningsmiljö i Sverige, även om arbete pågår i den riktningen på några platser. Regeringen bör ge Brottsoffermyndigheten i uppdrag att utveckla den viktimologiska forskningen. Detta bör ges regeringen till känna.

Information om möjligheten att överpröva en nedlagd förundersökning

Beslut om att en förundersökning har lagts ner ska innehålla information om på vilka grunder beslutet har fattats och hur man kan begära att beslutet överprövas. I dag underrättas brottsoffret när en förundersökningsledare (polis eller åklagare) har fattat beslut om att en förundersökning har lagts ner. Det finns en möjlighet att begära en omprövning/överprövning av beslutet men det är ovanligt att det sker. Det finns i dag inte information om möjligheten till överprövning på det besked som brottsoffret får.

Fortsatt maktlöshet efter brottet

Förvirring och kaos är vanliga och naturliga reaktioner hos brottsoffer. Tyvärr förstärks dessa inre tillstånd också ibland av en lika kaotisk yttre situation. Många brottsoffer vet inte när, hur och av vem de kan få hjälp. Samordningen är ofta bristfällig mellan olika instanser såsom sjukvård, polis, rättsväsende, brottsofferjour, försäkringsväsende och socialtjänst. Effektiv hjälp till brottsoffer måste därför bygga på ett nära och väl fungerande samarbete.

Om det går så långt att den skyldige blir fälld i domstol och döms att betala skadestånd är det inte alls säkert att den brottsdrabbade får några pengar. I stället måste brottsoffret ge sig i kast med en byråkratisk process för att få pengar från sitt försäkringsbolag eller från Brottsoffermyndigheten.

Automatisk utbetalning av skadestånd

En brottsutsatt bör få skadestånd av den som har begått brottet. Det är dock inte rimligt att, som ofta sker i dag, den brottsutsatte själv tvingas ägna både tid och kraft för att få sin självklara rätt. Personer aktiva inom brottsofferstödet vittnar om att brottsoffer ofta inte vet hur de ska få sitt skadestånd.

När ett skadestånd har dömts ut i en domstol går ärendet i dag automatiskt vidare till kronofogden som kontaktar brottsoffret med förfrågan om denne vill ge kronofogden i uppdrag att driva in skulden. Om den skyldige har tillgångar ser kronofogden till att brottsoffret får skadeståndet utbetalat till sig. Om kronofogden kommer fram till att det inte finns något att utmäta återkommer fogden till brottsoffret och meddelar detta. Brotts-offret kan då vända sig till sin hemförsäkring. Vissa försäkringsbolag använder sig inte av skadeståndsrättsliga bedömningar utan betalar ut schablonbelopp. Om schablonbeloppet inte motsvarar praxis kan brottsoffret ansöka om resterande del (upp till praxis) från Brottsoffermyndigheten. När brottsoffret söker ersättning via hemförsäkringen eller Brottsoffermyndigheten dras alltid självriskan på 1 500 kronor. Om gärningsmannen har en låg inkomst och kan betala, men inte allt på en gång, drivs beloppet in under en utdragen tid. I vissa fall går Brottsoffermyndigheten då in och förskotterar en brottsskadeersättning så att brottsoffret ska slippa vänta på pengarna. Systemet med att kronofogden automatiskt kontaktar brottsoffret angående skadeståndet tycks inte fungera tillförlitligt i hela landet. En skuld till staten skrivs aldrig av. Det ska vara statens uppgift att kräva in pengarna. Detta kan lämpligen ske genom att domstolen skickar ett inbetalningskort, och om den dömde inte betalar överlämnas ärendet till kronofogden för indrivning. I Norge finns sedan 1976 regler liknande det som här föreslås. Kristdemokraterna vill att en utredning tillsätts med syftet att skadestånd bör betalas ut direkt från staten till brottsoffret när en dom vunnit laga kraft. Detta bör ges regeringen till känna.

Inför civilkuragelagstiftning

I en undersökning från Brå (2000:6) uppgav en fjärdedel av pojkar som blivit rånade att det funnits vuxna i närheten som inte ingrep trots att de förstod vad som pågick. Enligt samma rapport utfördes hälften av alla ungdomsrån på dagtid i miljöer där vuxna var närvarande. Enligt en tidigare undersökning från Umeå universitet fanns det vittnen till 45 procent av de brott som de deltagande ungdomarna utsattes för, men ingen hade ingripit.

Att vuxna ofta finns på plats utan att ingripa utgör ett svek från vuxenvärlden. För att minska antalet brottsoffer bland ungdomar är det alltså viktigt att vuxna kliver fram och avstyr brott när de pågår.

Det finns i svensk lag inte någon allmän skyldighet att hjälpa en person i nöd. Kristdemokraterna verkar för att ändra på det. Vi har länge förespråkat att Sverige ska införa en så kallad civilkuragelag. En civilkuragelag skulle göra var och en skyldig att hjälpa en medmänniska i nöd, utifrån situationen och sina egna förutsättningar. Det handlar inte om att avbryta våldsamma slagsmål med risk för sitt liv. Men de flesta av oss kan kalla på hjälp genom att ta upp mobilen och larma. Att vi inte redan har en motsvarande lag ser vi som en stor brist i lagstiftningen.

Det finns i dag ingen allmänt gällande plikt i svensk rätt att bistå den som befinner sig i fysisk fara eller som löper risk att få sin egendom skadad. Ett exempel som synliggör problemet är en otäck badolycka som skedde sommaren 2015, där en femårig pojke

förolyckades. Det rapporterades att när räddningspersonal kom till stranden och bad om hjälp att hitta pojken som var försvunnen vägrade ett flertal att hjälpa till. Historien är ofattbar.

Handlingspliktsutredningen kom fram till att Sverige inte bör införa en lag som kriminaliserar människor som inte agerar i situationer där en person är nödställd. Detta är beklagligt. Utredaren menade att en sådan lag inte skulle få någon nämnvärd effekt utan i stället skulle kunna leda till att fler avstod från att anmäla brott och vittna om övergrepp eller olyckshändelser därför att de inte hade gjort tillräckligt för att hjälpa. Ett utkast till lagförslag formulerades dock:

Böter eller fängelse i upp till två år ska enligt modellen kunna följa för den som låter bli att bistå någon som befinner sig i allvarlig fara för liv, hälsa eller trygghet till person. Ansvar ska utdömas bara om underlåtenheten med hänsyn till omständigheterna är uppenbart oförsvarlig. Härigenom tydliggörs att den som av fruktan för sin egen säkerhet avstår från att ingripa inte riskerar att straffas.

I flertalet andra länder i Europa, såsom Norge, Finland, Tyskland, Frankrike, Belgien, Schweiz och Danmark, finns redan en motsvarighet till en civilkuragelag. Det som i andra länder är en självklarhet är inte en självklarhet i Sverige. Självklart skulle de flesta av oss hjälpa en medmänniska i nöd. Kanske skulle en lag enbart ha marginell effekt på människors beteende. Men det skulle ge en tydlig vägledning om vad som är rätt att göra. Det skulle även kunna vara ett stöd för människor att agera. Vi menar att det skulle vara av vikt för människor som är i nöd, och brottsoffer som utsätts för brott, om personer som ser eller uppmärksammar situationen var skyldiga att ingripa efter omständighet och förmåga. Detta bör ges regeringen till känna.

Stödcentrum för unga brottsoffer

Kristdemokraterna vill att verksamheten med stödcentrum för unga brottsoffer byggs ut till att omfatta hela landet. Kring millennieskiftet startades Sveriges första stödcentrum för unga brottsoffer. Därefter har liknande stödcentra spridits över landet. Dessa stödcentrum drivs av olika kommuner och har frivilliga stödpersoner kopplade till sig. I Stockholms län är stödcentren placerade vid polisstationerna. Den unge brottsutsatte får en stödperson som är jurist och som kan förklara hur rättsväsendet fungerar och varför exempelvis åklagare och domstolar agerar som de gör. Stödcentrum kan också erbjuda medling mellan brottsoffer och förövare. Föräldrar som får veta att deras barn har drabbats av brott känner i grund och botten samma sak som det drabbade barnet: chock, förlorad trygghet, att vara kränkt, skuld känslor och oro inför framtiden. Därför får även föräldrar samtalsstöd av Stödcentrum för unga brottsoffer. Stödcentrum för unga brottsoffer bör få ökat stöd. Verksamheten bör byggas ut så att den omfattar hela landet. Flera kommuner kan samverka om ett centrum. Kommunerna ska vara skyldiga att tillse att stödcentrum finns för unga som har utsatts för brott.

Gör det möjligt att vittna anonymt

Att vittna är en samhällsplikt i Sverige. Den som inte infinner sig i rätten för att vittna kan hämtas av polisen, bli skyldig att betala vite eller ersätta andra kostnader som tillkommit domstolen för att en rättegång har fått ställas in när ett vittne inte har dykt upp. Det finns få legitima skäl att inte inställa sig som vittne. Sveriges domstolar listar dessa

som avbrott i allmänna kommunikationer, plötslig sjukdom (för vilken läkarintyg alltid krävs) eller andra hindrande omständigheter som var omöjliga att förutse. Arbete eller semesterresa godkänns inte för frånvaro. Inte heller godtas rädslan för repressalier som skäl för att avstå att vittna. Ändå är repressalier en högst verklig företeelse. Exempelvis detonerades en bomb utanför ett hus i Staffanstorp i februari 2018. Huset tillhörde en familj som hade vittnat mot en gängkriminell. Sex veckor efter att en man blivit dömd för ett mord i Hallonbergen bröt sig ett flertal maskerade män in hos vittnet och mördade honom och hans fru. Två minderåriga barn blev föräldralösa för att deras pappa hade gjort sin samhällseliga plikt. Vittnesplikten är en viktig grundbult i rättssystem, men den utmanas av element i samhället som vill etablera parallella rättsstrukturer eller stoppa enskilda rättegångar. Varje år anmäls cirka 5 000 fall av övergrepp i rättsak i Sverige. Siffran har legat relativt stabilt, men det ska sägas att antalet lagförda för brottet ökade med 70 procent mellan 1996 och 2006. Men brottstypen har blivit mer och mer uppmärksam i och med polisens rapporter om de särskilt utsatta områdena. Där lyfter de att förekomsten av övergrepp i rättsak är vanlig i alla undersökta områden. Det handlar om direkta hot och våld i samband med brottet, att personer söks upp efter brottet eller att de erbjuds ekonomisk ersättning för att inte delta i rättsprocessen. Även Brottsförebyggande rådet har uppmärksammat fenomenet i rapporten Relationen till rättsväsendet i utsatta områden (BRÅ 2018:6). Där skriver de att det som ”syns tydligast” i deras intervjuer är just övergrepp i rättsak och att ”skrämselkapitalet svävar också över området, där vissa kriminella uppvisar territoriella anspråk, på bekostnad av boende och företagare”.

I en annan undersökning från Brå var de vanligaste skälen till att ungdomar inte anmälde brott att de inte trodde att polisen kunde få fast gärningsmannen, att de ändå inte skulle få tillbaka det stulna samt att gärningsmannen ändå inte skulle få något straff. Cirka 30 procent uppgav att de var rädda att gärningsmannen skulle få reda på att de gått till polisen och anmält brottet. Ofta känner den som har utsatts också skuld och skam, i synnerhet om offret har varit påverkat av alkohol eller droger vid brottstillfället.

När det gäller ungas obenägenhet att vittna tycks föräldrarna spela en stor roll; i en enkätundersökning uppgav 58 av 70 polismän att de hade varit med om att föräldrars oro fått barnet att inte stå fast vid sin berättelse om brott.

Många känner en stor oro inför att vittna. Det gäller särskilt vittnesmål som rör gängbrottslighet och grov organiserad brottslighet. Det är ett nederlag för hela samhället när människor tystnar av rädsla för repressalier. Därför föreslår vi ett stärkt vittnesstöd i vårt budgetalternativ som redovisas i utgiftsområdesmotion 4 Rättsväsendet. Vi ser också ett behov av att pröva möjligheten att vittna anonymt.

Sven-Erik Alhem, ordförande för Brottsofferjouren Sverige och f.d. överåklagare, sa i en intervju med Sveriges Radio Ekot (18/6 2015) att situationen är så allvarlig att möjligheten att i vissa fall kunna vittna anonymt bör införas i Sverige. ”Under årtionden kämpade jag emot det, men jag har ändrat mig. För jag ställde mig själv frågan om jag är beredd att ställa upp som vittne även under de allra mest extrema situationer. Och när jag inte kunde svara ett entydigt ja på den frågan, så kan jag inte begära det heller av andra”, sa Sven-Erik Alhem till Ekot.

I Danmark, Norge och Nederländerna är det möjligt att i vissa exceptionella situationer ha anonyma vittnesmål. Möjligheten är också godkänd av Europadomstolen, givet att det rör sig om speciella omständigheter. Hoten mot rättssäkerheten är därför inte av den vikt som det tidigare har anförts av andra politiska partier. Möjligheten att vittna anonymt i vissa specifika typer av brottmål bör prövas i Sverige. Det kan

exempelvis vara när det finns allvarliga hot från gäng. Vi föreslår att en utredning tillsätts för att möjliggöra för vittnen att, i vissa fall, avlägga sina vittnesmål anonymt i domstolsförhandlingar.

Sverige borde också införa ett system med kronvittnen. Kronvittnen vittnar i utbyte mot vissa fördelar, exempelvis viss straff lindring. Detta är avgörande för att bryta tystnads-kulturen i framför allt utsatta områden. Detta tillkännagavs regeringen på våren 2019 och bör snarast genomföras.

Nationellt centrum för kvinnofrid

Nationellt centrum för kvinnofrid är ett kunskaps- och resurscentrum (NCK) vid Uppsala universitet som arbetar på regeringens uppdrag med frågor gällande mäns våld mot kvinnor, våld i samkönade relationer och hedersrelaterat våld. NCK arbetar främst med metodutveckling, utbildning, forskning och kunskapssammanställningar uppdelat i en universitetsdel inriktad på forskning, utbildning och information samt en klinisk del med praktiskt inriktad verksamhet.

Som nämnts under rubriken om Jämställdhetsmyndigheten påverkades NCK negativt av inrättandet av Jämställdhetsmyndigheten. I och med att vi föreslår att myndigheten ska läggas ner, stärker vi också upp NCK. Vi gör det också eftersom NCK har gjort och gör ett mycket viktigt arbete i de frågor som de hanterar. Att stärka deras verksamhet ger bättre förutsättningar för ett långsiktigt och systematiskt arbete mot våld i nära relationer och hedersförtryck. Kristdemokraterna föreslår därför att NCK får ett tillskott om 10 miljoner kr per år 2020–2022, under anslag 3:1.

Länsstyrelsen i Östergötland

Utöver det föreslår vi tillskott till Länsstyrelsen i Östergötland som arbetar med att förebygga hedersvåld. Dels stärker vi upp länsstyrelsen eftersom vi föreslår att Jämställdhetsmyndigheten läggs ner. Dels gör vi det eftersom vi anser att arbetet som Länsstyrelsen i Östergötland gör bör permanentas. Anslag 3:1 tillskjuts därför 32 miljoner kr per år.

Barnahus

Barn som har utsatts för våld eller sexuella övergrepp av någon närstående är i ett oerhört underläge. Samhället måste bli bättre på att lyssna på signaler från barn som far illa och vara berett att agera. Samarbetet mellan rättsväsendet, sjukvården och socialtjänsten måste fungera så att inte det utsatta barnet hamnar mellan stolarna. Därför är barnahus något som ska finnas tillgängligt över hela landet. Barnahus är ett samarbete mellan myndigheter kring barn som har utsatts för brott. Polis, socialtjänst, psykolog, åklagare och läkare är samlokaliserade. Barnet får vara i en barnvänlig miljö vid förhör eller undersökningar. Poliserhören brukar hållas av en särskilt utbildad person, och åklagare, socialtjänst med flera följer förhöret så att barnet inte behöver berätta sin historia fler gånger än nödvändigt.

Barnahus finns på många platser i landet men de fungerar olika bra, inte minst när det gäller tolkningen av respektive myndighets sekretesslagstiftning. Vissa barnahus verkar ha löst sekretessfrågan på ett funktionellt sätt medan andra barnahus tolkar sekretessreglerna på ett mer bokstavsbundet sätt, vilket riskerar att medföra att samarbetet mellan de olika parterna inte kan fungera på avsett sätt. För att komma till rätta med detta måste regeringen snarast inleda en översyn av sekretesslagstiftningen som säkerställer att de olika parterna i barnahusen kan samarbeta fullt ut för den unges skull. En förändring av sekretesslagstiftningen skulle också vara välkommen på fler områden där olika myndigheter samverkar kring barn, som exempelvis riskerar att hamna i kriminalitet.

Andreas Carlson (KD)

Lars Adaktusson (KD)

Ingemar Kihlström (KD)

Tuве Skånberg (KD)

Robert Halef (KD)

Mikael Oscarsson (KD)